

Earth Angel

Earth Angel

Amy Ailee

Schrijver: Amy Ailee
Coverontwerp: Amy Ailee
ISBN: 9789464484175
© Amy Ailee

1 Inleiding

De schoonheid van deze plek is onbeschrijfelijk. Ik kijk uit over het water van een meer welke volledig middenin de natuur ligt. Het is zo groot dat je maar net de natuur aan de andere zijde zien kunt. Het water schittert in het maanlicht. De maan is vandaag zo groot en zo helder dat hij de hele hemel verlicht. Je zou bijna gaan denken dat het al volle maan is maar dat is pas over een paar dagen.

Het maanlicht word gedeeltelijk tegengehouden door de bomen om mij heen. Ze zijn zo lang en voelen zo sterk aan. Ze zullen hier al jaren staan, door weer en wind overlevende. De wind waait zachtjes door hun takken, welke op hun beurt kalm heen en weer bewegen op het door de wind bepaalde ritme. Het geluid van de wind klinkt zo rustgevend en vertrouwd.

Ik voel hoe de wind ook mij bereikt. Het streelt zachtjes mijn wang en ik sluit mijn ogen. Heel even vrij van al mijn gedachten. Vrij van de onrust en de drukte van de dag. Even helemaal een met deze prachtige plek.

Ik haal even diep adem en ik voel hoe de frisse lucht mijn longen begint te vullen. Het voelt zo fijn en ik voel hoe de spanningen uit mijn gezicht weg beginnen te trekken. Er komt een glimlach voor in de plaats. Ik adem nog eens diep in en uit.

Ik open mijn ogen en loop naar het water toe. Ik stap op een kleine rots welke net boven het water uitsteekt en ik kijk over het hele meer, terwijl het maanlicht mij verlicht aan de rand van dit prachtige stukje bos. De stilte hier is een waar geschenk. Het enige wat je hoort is de beweging van het water, de takken en de dieren. Ik voel me zoveel beter als

toen ik hier aankwam. De natuur heelt mij van binnenuit en ik vind het geweldig om dit zo te kunnen ervaren.

Terwijl ik even mijn ogen weer sluit en mijn laatste spanningen laat gaan ontwikkeld zich slechter weer voor mij. Wanneer ik mijn ogen open kan ik zien dat de lucht een stuk donkerder is geworden en de maan begint te blokkeren.

De dreigende lucht komt langzaam aan dichterbij dus besluit ik dat het beter is om huiswaarts te keren. Ik adem nog een keer de frisse lucht in en dat tovert weer een glimlach op mijn gezicht. Lachend draai ik mij om, om terug te keren naar de auto. Ik stap van de rots af en ik kijk op.

Met dat ik opkijk verstijf ik meteen. Ik zie een groot dier op mij aflopen vanaf de heuvel waar ik net achter sta. Ik ben omringt met water en de enige weg terug brengt mij eng dichtbij het dier wat, nu ik beter kijk, heel erg op een grote wolf lijkt. Hij is groter dan normale wolven en ik voel mij dan ook heel erg ongemakkelijk op dit moment.

Ik ben niet bang voor de wolf, die mij nu vanaf de top van de heuvel kalm staat aan te kijken, maar ik voel me wel heel kwetsbaar. Normaal doen wolven niks tegen mensen, maar deze lijkt totaal niet schuw en hij blijft natuurlijk ook veel groter. Zijn vacht is lichtgrijs met donkere accenten.

Hij begint zacht naar mij te grommen, terwijl hij stil blijft staan en naar mij kijkt waarop ik mijzelf een beetje begin te ontspannen. Hij lijkt net als ik de situatie te observeren. Hij is hier waarschijnlijk ook alleen maar om wat te drinken en toen moet hij mij hebben geroken. Hij komt hopelijk alleen maar even nieuwsgierig kijken naar wat ik hier aan het doen ben.

Ineens begint de wolf harder te grommen en hij begint weer richting mij te lopen. Ik besef mij heel goed dat dit een heel

slecht teken kan zijn. Hij lijkt haast te sluipen, terwijl hij non-stop blijft grommen. Zijn imposante lichaam wordt steeds duidelijker en ik begin nu wel een beetje bang te worden. Ik kan niet naar achteren want dan val ik in het water en op dit moment is het water lang niet zo warm als wat ik prettig zou vinden. De andere optie om langs hem heen te gaan wordt ook een beetje spannend, maar wel haalbaarder dan naar achteren.

Alles gaat zo snel al voelt het alsof het een eeuwigheid duurt. Al snel heb ik besloten om zo ver mogelijk van hem af te blijven, terwijl ik langs hem heen beweeg in de richting van waar mijn auto geparkeerd staat. Als hij besluit om mij aan te vallen verlies ik het zeker. Ik kan hem er nooit uit rennen en ik ben ook geen held met in bomen klimmen.

Duizenden gedachten razen door mijn hoofd, terwijl ik mijn blik houd op de sluipende wolf en ik langzaam maar gestaag langs hem heen begin te bewegen. Ik probeer duidelijk trots uit te stralen zonder een bedreiging voor hem te vormen. Het lijkt te werken gezien hij stopt met naar mij toe te bewegen. Ook is hij gestopt met het grommen en staat hij nu rustig te kijken naar wat ik aan het doen ben. Om heel eerlijk te zijn heb ik zelf ook geen idee wat ik aan het doen ben en volg ik gewoon blindelings mijn instinct.

Ik ga door met het langs hem heen bewegen en mijn spanning begint weer wat minder te worden. Ik bedenk mij dat het heel bijzonder is dat de wolf hier nog steeds is en niet heeft aangevallen of is gevluht. Ik stop en kijk even diep in de ogen van de wolf. Ik herinner me dat, dat wellicht niet mijn beste idee ooit was maar toch geeft het me een bepaald gevoel over de situatie. Ik voel ineens heel duidelijk dat hij een missie lijkt te hebben en hier niet voor niets is. Tja, alles is uiteindelijk met een reden toch?

Toch brengt dit mij aan het twijfelen of ik mijn plan moet aanpassen of dat ik nu echt gek aan het worden ben en gewoon moet maken dat ik hier wegkom. Mijn logica neemt het over van mijn gevoel en ik ga verder met mijn vluchtplan, maar daar denkt de wolf heel anders over. Het dier kijkt mij weer recht aan, maakt zich groot en springt op mij af, terwijl hij een keiharde brul geeft. Ik schrik zo erg dat ik uit een reflex, zonder na te denken, het water inspring om weg te komen bij het grote dier.

Met een aardige klap raak ik het vreselijk koude water en begin ik langzaam te zinken. Vanwege de klap die ik heb gemaakt kan ik even niet meer bewegen. Gelukkig lijkt het er niet op dat de wolf achter mij aankomt, wat ik heel goed kan begrijpen gezien de temperatuur van het water en dus zodra ik weer bewegen kan begin ik naar boven te zwemmen.

Gelukkig ging het allemaal heel snel en heb ik nog zuurstof genoeg om naar boven te komen. Ik zwem richting het oppervlak, maar ik begin na een tijdje te merken dat de oppervlakte niet echt dichterbij lijkt te komen. Ik voel dat ik niet vastzit en ik toch echt wel aan het bewegen ben.

Genoeg vragen beginnen door mijn hoofd te spoken. Waarom kom ik niet naar boven? Wat moet ik nu? Ik begin in paniek te raken en probeer sneller te zwemmen gezien ik zeker weet dat ik niet zo diep zit.

Ik zie de schaduw van de wolf boven het water verschijnen. Ik begin te spartelen en ik word wanhopig. Is dit dan mijn einde? Hier in dit koude water met een toekijkende wolf en als ik al boven weet te komen wat dan? Hoe moet ik mezelf ooit gaan verdedigen in deze kwetsbare positie?

Uiteindelijk geef ik mezelf maar over aan het water. Ik denk heel cliché aan al het moois in mijn leven en ik ontspan mezelf. Ik heb vertrouwen in het lot. Ik vertrouw

mezelf toe aan het water. Ik vertrouw op alles om mij heen en dat het uiteindelijk allemaal wel goed zal komen.

Met dat ik mijzelf volledig overgeef aan dit moment hoor ik de wolf huilen en het water reageert hierop. Het hele meer begint lichtblauw te gloeien. Alles licht op in het donker totdat het licht ook mij bereikt heeft. Nu begint ook mijn gehele lichaam lichtblauw te gloeien en word juist alles om mij heen donker. Alleen ik en mijn energie stralen nu nog dit prachtige blauwe licht uit.

Ik voel me zo vredig en ik voel hoe het water mij naar de oppervlakte beweegt. De waterbubbel die zich om mij heen heeft gevormd komt nu uit het water en ik kan de wolf zien staan waar ik zojuist het water in ben gesprongen. Ik hoor hem zeggen dat het hem spijt maar dat dit moest gebeuren. Ik ben een beetje verbaasd dat ik een wolf hoor spreken, maar ik heb daarnaast het gevoel dat hij gelijk heeft.

Het voelt alsof dit alles mij meer tot mezelf brengt. Ik voel mij zo anders en tegelijk zo volledig mezelf. Zo letterlijk een met de natuur en zo vreselijk sterk. Ik voel dat er iets met mijn lichaam gebeurt. Er veranderd iets in mij. Ik laat het gewoon gebeuren en ik geef me eraan over. Niet dat ik echt veel keus heb maar het voelt ook gewoon zo vertrouwd ondanks de vele vragen die nu ook in mij opkomen met als grootste vraag: Wat gebeurt er nu met mij?

2 Een nieuw begin

De prachtige wolf staart naar de plek waar hij mij zojuist het water in heeft gejaagd. Hij ziet hoe ik lig te spartelen en toch staat hij rustig te kijken. Hij weet allang wat hier gaat gebeuren en wacht rustig het juiste moment af. Hij jaagt niet op mij, maar hij verlaat deze plek ook niet. Hij ziet hoe ik mijn lichaam ontspan en mijzelf overgeef aan het water. Voor hem is dit het teken waar hij op gewacht heeft.

Hij gaat zitten en richt zijn hoofd naar de maan. Zijn prachtige lichtgrijze vacht lijkt haast zilver in dit geweldige maanlicht en met de wind door zijn haar lijkt het dier nog mooier dan hij al was. Hij begint te huilen op een toon die ik nog nooit eerder heb gehoord, maar het dier lijkt heel goed te weten wat hij aan het doen is. Ook nu het water zo fel lichtblauw oplicht vlucht het dier niet, maar blijft hij gewoon kalm zitten kijken.

Als uiteindelijk mijn waterbubbel mij uit het water draagt begint hij tegen mij te praten. Hij biedt zijn excuus aan, maar zegt ook dat dit wel moest gebeuren en ondanks ik het heel bijzonder vind om een wolf te horen praten, voel ik wel dat hij gelijk heeft.

Terwijl ik naar hem kijk staat de wolf op en begint hij oorverdovend luid te huilen op een weer geheel nieuwe manier. Ik hang nog in mijn waterbubbel boven het meer waarin ik mij ondertussen erg kalm en geborgen voel. Ik zou me wellicht moeten gaan afvragen hoe ik nog leef gezien ik niet onder water zou moeten kunnen ademhalen, maar ik hoorde net ook een wolf praten dus voor nu vind ik het allemaal wel even prima.

Ondertussen komen uit alle hoeken en gaten, rondom het meer, allemaal dieren aangelopen. Het lijkt erop dat de wolf ze allemaal geroepen heeft, maar om al deze dieren zo bij

elkaar te zien, zonder de neiging elkaar op te eten maakt dit moment nog extra speciaal. Ik zie allerlei dieren waaronder herten, elanden, beren, vogels en zelfs ook vissen. Er zijn teveel diersoorten om ze allemaal op te noemen.

Als alle dieren zijn gearriveerd beginnen ze ineens allemaal van zich te laten horen. Het geluid is erg luid, maar ook zo harmonieus. Het past allemaal zo goed bij elkaar. Met dat de dieren dit doen, begint ook opeens mijn bubbel te veranderen en ik zelf begin fysiek te veranderen.

Ik begin wat pijn in mijn rug te voelen en mijn rug begint ook wat te jeuken, maar ik kan niet goed genoeg bewegen in de bubbel om goed te kunnen voelen wat het is. Wanneer echter de pijn en jeuk af beginnen te nemen, begint het licht wat ik uitstraal ook langzaam te doven. De waterbubbel om mij heen begint langzaam weg te vallen en daardoor komt mijn hoofd eindelijk weer uit het water en kan ik even diep inademen.

Ik voel hoe ook mijn benen vrij beginnen te komen en het weer helemaal vrij zijn voelt even heel onwennig. Ik beseef mij ineens dat ik eigenlijk met het water mee terug het meer in zou moeten vallen, maar ik in plaats daarvan nog steeds boven het water zweef. Ik begin onrustig om me heen te kijken of ik iets kan zien wat me omhoog houdt, maar ik zie niet meteen iets wat de situatie verklaren kan.

Ondertussen zijn de dieren allemaal stil geworden en staan ze rustig te kijken naar wat er hier allemaal gebeurt. Ik kijk naar het water oppervlak en de verbazing moet van mijn gezicht af te lezen zijn geweest. Vol ongeloof kijk ik over mijn schouder en dat bevestigd wat ik net al zag aan mijn spiegelbeeld. Ik kan het niet geloven. Een pratende wolf, onderwater lichtgeven, niet sterven aan zuurstof tekort en nu krijgen we dit erbij?

Ik laat mijn handen over mijn rug glijden, terwijl ik meekijk, via mijn spiegelbeeld, in het water. Dit kan gewoon niet waar zijn, maar mijn handen bevestigen wat mijn ogen al hebben gezien. Mijn gedachten gaan alle kanten op, terwijl ik mijn hand voorzichtig over een van mijn zachte vleugels laat glijden. Het voelt alsof ik in een droom beland ben of dat ik echt gek ben geworden, maar het is toch echt zo.

Ik heb vleugels! Ik kan vliegen. Een echte kinderdroom die uitkomt welke niet uit hoort te komen. De vleugels zijn heel erg vergelijkbaar met die van een vogel alleen dan een stuk groter. Ze zijn bizar sterk en bewegen nu al autonoom. Het grappige is dat de kleur lichtbruin is en heel erg lijkt op mijn donkerblonde haar. Ze zijn zacht en bedekt met veren.

Ik begin me nu ook te beseffen dat de vleugels dwars door mijn shirt heen zijn gekomen en mijn natte kleding het nu best wel een beetje koud begint te maken. Voorzichtig probeer ik mezelf voort te bewegen, maar ondanks dat de vleugels nu al autonoom werken wanneer ik op een plek zweef, betekent dat niet dat het met vliegen ook al zo makkelijk zal gaan.

Voorzichtig probeer ik mijzelf voort te bewegen, wat eerst wel redelijk lukt totdat ik probeer te dalen. Ik stop net iets te lang met de vleugels te bewegen en dat maakt dat ik met een mooie plons in het water beland. Ik ga heel even kopje onder, maar ik kom al snel weer boven water.

Uitgeput van alles wat er gebeurd is probeer ik alsnog uit het water te vliegen, maar ik ben zo vreselijk moe. De transformatie en de indrukken eisen zijn tol en ik kan mezelf amper drijvende houden. Ik kijk naar waar ik heen moet en de moed zakt me in mijn schoenen. Ik leek zo dichtbij de kant, maar het is best nog even een stukje ploeteren als je zo uitgeput bent.

Ik zie hoe de wolf vanaf de kant het water in stapt en hij begint in mijn richting te zwemmen. Ik wil van hem weg zwemmen, maar mijn vermoeidheid is zoveel groter dan mijn angst voor de wolf.

Als de wolf bij mij aankomt duikt hij onder mij door waardoor ik over zijn rug kom te hangen en wat mij laat merken dat hij mij komt helpen. Voorzichtig omhels ik hem en begint hij langzaam terug naar de kust te zwemmen, met mij over zijn rug hangende. Hij voelt zo sterk en ook zo vriendelijk aan. Hij doet geen enkele beweging die voelt alsof hij gevaarlijk kan zijn voor mij.

Wanneer we de kust hebben bereikt staat hij langzaam op uit het water met mij nog steeds op zijn rug. Het dier lijkt echter geen enkele moeite te hebben om mijn gewicht te dragen op zijn rug. Echt deze dag kan niet heel veel vreemder worden en ik verwacht nog altijd dat ik zo wakker word uit deze droom welke zo echt voelt.

Ondertussen loopt de wolf rustig naar een stukje gras waar hij mij voorzichtig van zich af laat stappen en ik even lekker mezelf in het gras laat zakken. Het dier kijkt mij kalm aan met zijn staart rustig heen en weer zwiepende. Zijn ogen stralen kracht uit, maar ook zoveel liefde.

Hij komt dichterbij en geeft me vlug een lik over mijn gezicht. Ik schrik even maar moet vervolgens vooral heel hard lachen. Ben ik nou voor zo'n schatje het water in gedoken op deze koude dag? Voorzichtig steek ik mijn hand uit naar het dier waarop hij zijn hoofd zachtjes tegen mijn hand aanduwt.

“Ik ben Thunder.” Hoor ik ineens en van schrik trek ik direct mijn hand terug.

De wolf kijkt me vragend aan en ik kijk, op mijn beurt, vragend naar hem.

“Word ik nu gek of zei jij echt wat?” Vraag ik aan de wolf, terwijl ik mezelf voor gek aan het verklaren ben.

“Ik zei echt wat. Ik ben Thunder.” Antwoord de wolf opnieuw heel rustig.

“Dit kan niet. Dit kan echt niet.” Zeg ik hardop, terwijl ik mijn hoofd vastpak.

“Ik heb kou gevat. Dat zal het zijn. Tijd om naar huis te gaan.” Zeg ik tegen mezelf, maar de wolf gaat ineens voor me staan.

“Ik til nu voor jou mijn linker poot op.” Zegt hij en hop daar gaat zijn linker poot de lucht in.

“En dan nu rechts.” Zegt hij en hop daar gaat de rechter poot.

“En nu allebei.” Zegt hij en ineens staat de wolf op zijn achterpoten.

Dat maakt hem nog veel imposanter als dat hij al was. Zijn grote en kracht word nu heel goed zichtbaar en dat is ondanks het spannend is, ook zo gaaf om te zien. Als hij weer met vier poten op de grond staat verteld Thunder verder.

“Ik ben dus Thunder en ik heb jou uitgekozen voor een belangrijke taak. Zoals je ziet zijn de andere dieren het er ook mee eens dus wees welkom lieve vrouw van wie ik de naam nog niet ken.”

Ik kijk hem aan en ik voel een zeurende hoofdpijn opkomen van de kou en alle informatie die op me afkomt.

“Ik ben Ailee.” Antwoord ik.

“Wat een mooie naam. Welkom in onze wereld. Jij leek altijd al een sterke band met de natuur te hebben en nu heb ik je er officieel een belangrijk deel ervan gemaakt.”

“Wat bedoel je daarmee Thunder?”

“Ik heb het water verzocht je te veranderen in wie je werkelijk bent en mijn instinct had gelijk. Jij bent het,

anders had het water nooit gereageerd, althans niet voor de rol die jij nu hebt gekregen.”

“Wacht even veranderen in wie ik werkelijk ben? Hoe bedoel je? Wie ben ik dan?”

“Jij bent een Earth Angel. De Earth Angel van de natuur en de dieren.”

Mijn gedachten gaan alle kanten op en als ik zojuist geen tastbare vleugels zou hebben gekregen had ik mezelf waarschijnlijk allang rijp voor het gekkenhuis verklaard hebben.

“En wat houdt dat precies in?” Vraag ik hem.

“Dat is voor iedereen anders en het meeste zul je echt zelf moeten ontdekken.” Antwoord Thunder.

Om heel eerlijk te zijn ben ik ondertussen overladen met gevoelens en gedachten wat het zo ingewikkeld maakt om de juiste vragen te stellen dus besluit ik om het maar even te laten bezinken.

“Ik snap dat het veel is Ailee, maar ik heb echt het gevoel dat jij zoveel voor ons betekenen kan.”

Ik kijk op en ik zie alle dieren naar me kijken. Ik voel de energie hier en ik besef me dat ze ook wel een goed punt hebben. De manier waarop er met dieren en natuur wordt omgegaan is ver van juist en kan ook echt niet. Ik heb dat altijd al heel oneerlijk gevonden en willen veranderen, maar ja hoe doe je dat?

“Thunder, ik heb geen idee hoe en wat ik moet en kan doen.”

“Heb vertrouwen in wie je bent Ailee. De weg zal duidelijker worden als je het eenmaal bewandeld. Alsjeblieft. Help ons en de andere angels. Wil je alsjeblieft onze Earth Angel zijn?”

Ik kijk om mij heen en zie dat alle dieren nog steeds kalm staan te wachten. Nog steeds proberen ze elkaar niet als

diner te gebruiken en heerst er een totale rust. Het is zo'n bijzonder gezicht en vele vragen gaan door mijn hoofd: wie ben ik, wat moet ik doen en hoe kan ik hen allemaal beschermen? Zijn enkele van deze vragen.

Ik besluit uit mijn instinct te handelen en ik sta op. Ik geef Thunder een aai over zijn prachtige hoofd en ik spreid mijn vleugels weer uit. Het is zo handig dat ze opvouwbaar zijn. Toch een stuk prettiger onder kleding gezien mensen waarschijnlijk heel erg vreemd zullen opkijken van dit geheel. Ze vallen zo mooi over mijn rug dat het bijna niet te zien zal zijn. Je zou bijna denken dat erover nagedacht is.

Ik loop naar de rand van het water en ik vlieg op. Ik kies ervoor om boven het water te gaan zweven, omdat ik daar veranderd ben en het toch prettiger is om in het water te vallen dan op een rots. Gelukkig heb ik er nu al aardig gevoel voor gekregen hoe ik precies moet vliegen en ziet het er nu dus ook een stuk minder stuntelig uit.

Als ik eenmaal rustig zweef kijk ik even om me heen en neem ik dit moment goed in me op. Alle vragen die ik nog heb, maar ook het mooie hieraan. Hoe compleet ik me vreemd genoeg voel en hoe graag ik wil weten wat dit allemaal betekent, al weet ik ook heel goed dat je soms dingen beter zelf kunt ontdekken. Dat maakt het niet alleen leuker maar je leert er ook veel meer van. Ik kijk weer naar Thunder en ik knik.

“Ja ik wil heel graag jullie Earth Angel zijn.”

Alle dieren beginnen ineens weer heel mooi met zijn allen tegelijk hun geheel eigen geluid te maken en vertrekken daarna met zijn allen weer kalm het bos in. Allemaal terug naar de plekken waar ze thuis horen. Ik geniet van dit prachtige moment en wanneer ik weer om me heen kijk zie ik dat Thunder aan de waterkant op mij zit te wachten. Ik

vlieg voorzichtig terug naar hem en maak een zachte landing. Ik klap mijn vleugels in en omhels hem.

“Je zult het geweldig doen.” Zegt hij.

Ik lach naar hem: “Dat gevoel heb ik ook.”

Nadat ik dat alles uit gesproken heb beginnen mijn benen te trillen en word alles zwart. De kou, de indrukken, de natte kleding het word me allemaal teveel en nu de adrenaline verdwenen is geeft mijn lichaam even niet thuis. Ik voel hoe mijn benen mijn gewicht stoppen te dragen en ik hoor Thunder mijn naam nog roepen. Ik voel hoe ik een bijzonder zachte landing maak voor wat ik verwacht had en daarna alleen nog maar complete stilte.